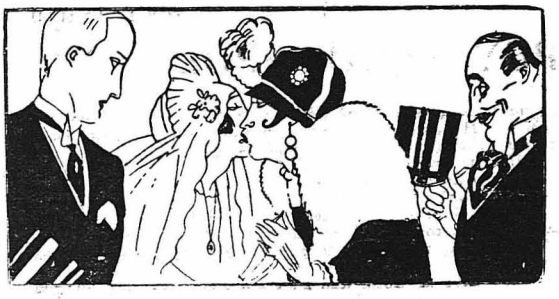

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ὁ κ. Κλαμόργκαν ἡλικίας 54 ἐτῶν, ἦταν ἕνας πτωχότατος μπαλωματὴς στὴν Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ.

Τά χρόνια ἐπερνοῦσαν καὶ ὅλα ἔδειχναν πὼς θὰ ἔμενε γιὰ πάντα φτωχός, ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες μιὰ μεγάλη λιμουζίνα, περνῶντας ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζάκι του, ἐσταμάτησε ἀπότομα γιατὶ εἶχε σπάσει ὁ ἕνας τροχός της.

Ἐνῶ ὁ σοφὲρ ἄλλαζε τὸν τροχὸ ἐβγῆκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο μιὰ πολὺ κομψὴ κυρία. Δὲν ἦταν πολὺ νέα ἡ κυρία αὐτή, ἦταν ὅμως ντυμένη πολυτελέστατα.

Γιὰ νὰ περάσῃ δὲ τὴν ὥρα της στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ μπαλωματῆ καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία του. Ὅλως τυχαίως σήκωσε, ἄξαφνα, τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε. Ἀμέσως δὲ ἔκφρασις θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της :

— Μπᾶ, ὁ κύριος Λόϋδ Τζώρτζ ! φώναξε.

Πραγματικῶς ὁ Ἀμερικανὸς μπαλωματὴς ἔμοιαζε καταπληκτικῶς μὲ τὸν διάσημο Ἄγγλο πολιτικό, τὸν ὁποῖο ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ αὐτοκινήτου, μὶς Μάμπελ Μούρραιη, ἐθαύμαζε ἐξαιρετικὰ καὶ εἶχε τὸν πόθο νὰ τόν πάρῃ ἄνδρα της ἂν δὲν συνέβαινε νὰ εἶνε παντρεμμένος !

Ὅταν ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ μιὰ γυναῖκα ἕνα μεγάλο πολιτικό... ἐξοικονομεῖται μὲ τὸν σωσία του.

Κι' ὅπως ἀγγέλουν ἡ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, ἡ μὶς Μούρραιη ἐτέλεσε ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν τὸν γάμο της μὲ τὸν τυχηρὸν ἀμερικανὸν μπαλωματήν, τὸ πιστὸν τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ ἀντίγραφον !...

δοκίμασα ἐγὼ τίς δυὸ ὧρες ποὺ ἔμεινα μαζύ της. Ἦταν μιὰ πραγματικὴ Σειρῆνα, ἕνα πλάσμα ὑπέροχο, ἐξαίσιο, μιὰ νεράϊδα, μιὰ θεά, μιὰ Σειρῆνα μὲ πατρίδα της τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ποὺ καταδέχθηκε νἄρθῃ στὸν κόσμο, νὰ ζήσῃ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ γι' αὐτὸ εἶχε διαλέξει ἕνα ὄνομα ἀνθρώπινο...

— Ὄνομα ἀνθρώπινο ; ρωτήσαμε ὅλοι μαζύ.

— Βέβαια.

— Ὥστε ἦταν πραγματικὰ ἕνα πλᾶσμα μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ ἡ Σειρῆνα σου ;

— Βέβαια. Ἀφοῦ σᾶς λέω πὼς ἔμεινε μαζύ μου δυὸ ὧρες, πὼς ἔφαγε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ἐσεῖς κι' ἐγώ. Ἔτρωγε, ἔπινε κι' ἐκάπνιζε ἀκόμη...

— Καὶ τὶ ὄνομα εἶχε τὸ παράξενο ἐκεῖνο πλᾶσμα ;

— Τζούλια Ρεστονίκα ! Κόμησσα Τζούλια Ρεστονίκα !

Ἕνα γέλοιο ἀπαίσιο, σκληρό, σχεδὸν τραγικό, ἕνα γέλοιο Ἡροστράτου τὴν ὥρα ποὺ βάζει τὴν πυρκαϊά, ἀντήχησε τότε, ἕνα γέλοιο ποὺ ἀπευθυνόταν στὸν ἀφηγητὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

— Τζούλια Ρεστονίκα ! φώναξε ὁ βαρῶνος Μπωναμέρ. Μὰ ποῦ ζῆς λοιπὸν ἐσὺ φίλε μου ; Ἀπ' τὸν Ἄρη ἔρχεσαι καὶ δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὴν Τζούλια Ρεστονίκα, τὴν Φλωρεντινὴ κόμησσα μὲ τὴν ἀπαράμιλλη, τὴν ἀσύγκριτη ἐμμορφιὰ καὶ τὴν τραγικὴ ἀτυχία της ; ..

— Τραγικὴ ἀτυχία της ; ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ ντ' Ὀζιμόν.

— Ναί. Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἡ φύσις γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ ἴσως τὴν ἀσύγκριτη, τὴν μοναδικὴ στὸν κόσμο ὠμορφιά της, τῆς ἔδωσε μιὰ ἄλλη, μιὰ ἀπαίσια ἀσχημιά ; Ἡ κόμησσα Ρεστονίκα φίλε μου, ἔχει ἐκ γενετῆς παραμορφωμένα τὰ πόδια της, στραβά, κοντὰ καὶ ἄνισα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ τυλίγει διαρκῶς μὲ τὶς σάρπες, ὅπως τὴν εἴδες. Ἡ κόμησσα Ρεστονίκα θεά ;...Σειρῆνα ; Αὐτή, φίλε μου, εἶνε ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου...

Ὁ ντ' Ὀζιμὸν κύτταζε τὸν φίλο μας καταπληκτος, ἄφωνος, καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν θλιβερὰ στὸν ὁρίζοντα, ἐνῶ δυὸ δάκρυα ἀνάβλυσαν στὶς ἄκρες τῶν βλεφαρίδων του.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἦταν κι' αὐτὸς ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὅπως ἡ τραγικὴ κόμησσα, ἡ Σειρῆνα του, ποὺ μόλις τὴ στιγμὴ αὐτὴ μάθαινε τὴ φρικτὴ δυστυχία της, τὴν ἀνείπωτη συμφορά της...

Albert Jean

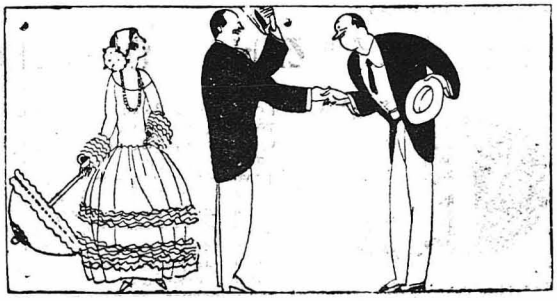

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Ὁ περίφημος Σκεντέρμπεης. Τό ἱστορικὸ σπαθὶ του. Μιὰ ἀπάντησις πληρωμένη. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Σουλτάνος.

Ὁ διάσημος ἡγεμὼν τῆς Ἀλβανίας Γεώργιος Καστριώτης ἢ Σκεντέρμπεης, ὅπως τὸν εἶχαν ὀνομάσει οἱ Τοῦρκοι, εἶχε σωματικὴ ρώμη σχεδὸν ὑπερφυσικὴ καὶ θεωρεῖται ἕνας ἀπ' τοὺς ρωμαλεωτέρους ἄνδρες τῆς ἱστορίας.

Ὁ Καστριώτης, ποὺ γεννήθηκε στὸ 1404, ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια πολεμοῦσε πάντοτε νικηφόρα τούς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι τότε προχωροῦσαν κατακτηταὶ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ εἶχαν φθάσει ὡς τὰ πρόθυρα τῆς Βιέννης. Καὶ μόνο τὴν πατρίδα τοῦ ἡρωϊκοῦ Καστριώτη δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ κατακτήσουν ἑνόσῳ ζοῦσε ἐκεῖνος. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος ὁ Σουλτᾶνος φρόντισε νὰ τὸν κάνῃ φίλο του.

Ὁ Καστριώτης ἦταν τόσο γιγαντόσωμος καὶ τόσο ρωμαλέος ὥστε τὸ σπαθὶ του, ποὺ ἐκεῖνος μεταχειριζόταν σὰν παιγνιδάκι κανένας ἄλλος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του δὲν μποροῦσε ὄχι νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ἀλλὰ οὔτε κἂν νὰ τὸ κρατήσῃ ἴσο, μὲ τὸ χέρι τεντωμένο. Μὲ τὸ σπαθὶ ἐκεῖνο, ὅπως ἀναφέρουν πολλοὶ ἱστορικοί, ὁ Καστριώτης εἶχε σχίσει στὰ δύο ἀπὸ πάνω ἕως κάτω πολλοὺς πολεμιστὰς ὡπλισμένους μὲ ὅλη τὴν πανοπλία τους.

Τὸ σπαθὶ του ἐκεῖνο ἦταν τόσο πολὺ ξακουστό, ὥστε ἡ φήμη του ἔφθασε καὶ στὰ αὐτιὰ τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ τοῦ 2ου, τοῦ Κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ τὸ ἀποκτήσῃ καὶ νὰ τὸ φορῇ στὶς ἐκστρατεῖες του.

Γι' αὐτὸ ὅταν κειὰ ὑπέγραψε εἰρήνη καὶ συνθήκη φιλίας μὲ τὸν Καστριώτη τοῦ ἔστειλε μιὰ πρεσβεία μὲ πολλὰ καὶ διάφορα δῶρα καὶ τοῦ ζήτησε εἰς ἀντάλλαγμα νὰ τοῦ στείλῃ τὸ σπαθί του. Ἐκεῖνος δὲν θέλησε νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Σουλτᾶνο καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε. Ὅταν τὸ σπαθὶ ἔφθασε στὸ παλάτι του, ὁ Μωάμεθ τὸ πῆρε μὲ χαρά, ἀλλὰ μόλις τό σήκωσε στὰ χέρια του εἶδε πὼς τοῦ ἦταν ἄχρηστο γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ στὸ ὁπλοστάσιό του γιὰ νὰ μὴ βλέπουν οἱ αὐλικοί του ὅτι τὸ κρατοῦσε ἀχρησιμοποίητο τὸ ἔστειλε πίσω στὸν Καστριώτη, παραγγέλοντός του νὰ τοῦ ποῦνε ὅτι «*τὸ σπαθὶ ἦταν ἄχρηστο στὸν Σουλτᾶνο, γιατὶ εἶχε πολλὰ τέτοια καὶ καλύτερα*».

Ὁ Καστριώτης κατάλαβε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ σπαθιοῦ του καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ χωρὶς ἀπάντηση τὸν Μωάμεθ εἶπε στοὺς πρεσβευτάς του, ποὺ εἶχαν φέρει τὸ σπαθί :

—Πέστε στὸν Σουλτᾶνο ὅτι τὸ ἤξευρα πὼς τοῦ εἶνε ἄχρηστο. Γιατὶ ὅταν τοῦ ἔστειλα τὸ σπαθί μου, δὲν τοῦ ἔστειλα μαζὺ καὶ τὸ χέρι μου.

Ἡ ρώμη τοῦ Καστριώτη ἦταν κάτι ἀφάνταστο. Ἔτσι κάποτε ἔκοψε μὲ μ ἀ σπαθιὰ τό κεφάλι ἑνὸς ἀγρίου ταύρου, καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ τὸ κεφάλι ἑνὸς γιγαντιαίου κάπρου.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ρώμης του γεγονὸς εἶνε τὸ ἀκόλουθον ποὺ ἀφηγοῦνται οἱ σύγχρονοί του ἱστορικοί.

Κάποτε ποὺ ὁ Καστριώτης ἦταν ἀπασχολημένος σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐκστρατεία, ἕνας ἀπὸ τοὺς γειτονικούς του Σέρβους ἡγεμόνες, ὀνόματι Μπαλαμπάν, ἐνόμισε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῆς Ἀλβανίας. Πράγματι ἐξεστράτευσε καὶ ἔδειξε τόση ἀγριότητα ἐναντίον τῶν Ἀλβανῶν, ὥστε ὁ Καστριώτης ὅταν τὸ ἔμαθε ἐξεμάνη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ μὲ τὸν σκληρότερο τρόπο.

Ὅταν ἐγύρισε λοιπὸν στὴν Ἀλβανία ἔστειλε ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμά του νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ ὅσους συγγενεῖς τοῦ Μπαλαμπὰν μπορέσῃ. Τὸ ἀπόσπασμα πῆγε καὶ ὅταν γύρισε ἔφερε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Σέρβου ἡγεμόνος καὶ τὸν ἀνψιό του.

Ὁ Καστριώτης μόλις τοὺς παρουσίασαν μπροστά του, τοὺς τοποθέτησε καὶ τοὺς δυὸ τὸν ἕνα δίπλα στὸν ἄλλον, ἔπειτα ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ μὲ μιὰ σπαθιὰ τοὺς ἔκοψε καὶ τοὺς δυὸ στὴν μέση καὶ «τοὺς ἔκανε τέσσαρα κομμάτια» κατὰ τὴν φράσι ἑνὸς ἱστορικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.